

kel geval het nadeel ook een voordeel met zich mee, zoals voor een niet al te aantrekkelijke, nog ongetrouwde, 44 jaar oude verre achternicht, die een vijftien jaar jongere Franse douanier aan de haak wist te slaan die zich Pierre Champagne noemde. Gered uit haar vrijgezellenbestaan daar in het afgelegen, bijzondere dorp tussen de paars-bruine heidevelden van de Kempen, dat was ze, maar voor hoelang.

Adriaan was begonnen zijn spullen bij elkaar te zoeken en beetje bij beetje in te pakken. Het voorjaar diende zich al aan, de heetgebakerde eksters verjoegen de kraaien weer uit de boomgaard bij het huis aan de Kerkstraat, het eerste groen kwam door, de knoppen in de magnolia stonden op springen. Deze keer zou hij samen met zijn neef Christiaan, niet voor het eerst, afreizen naar het voormalige vorstendom Eichsfeld in Thüringen. Ruim vierhonderd kilometer te gaan, om daar bij de inzamelaars en tussenhandelaren nieuwe haren in te kopen, blonde vrouwenharen afkomstig van jonge boerendochters die werkend op het land kapjes of hoofddoeken hadden gedragen. Letterlijk eeuwenlang doorgegeven ervaringen hadden geleerd dat ze daar van de beste kwaliteit waren. De ingekochte voorraden werden dan gebracht naar het depot in Heiligenstadt, dat werd gedeeld met enkele andere andere kooplieden uit hun geboortestreek en waar de haren werden gewassen, uitgesorteerd en soms ook geverfd en bewerkt. Al generaties lang gingen ze in een klein gezelschap van wisselende samenstelling van mannen, die op de een of andere manier een familieband met elkaar hadden, ook pleegzonen bijvoorbeeld konden mee doen en zwagers. Ze vormden een compagnie, althans zo handelden ze. Volledig op elkaar vertrouwend en loyaal aan elkaar hoefden ze daarover niets op papier te zetten, de winsten werden eerlijk verdeeld. Adriaan behoorde tot de vierde generatie van de familiecompagnie die op die manier handel dreef. De haren werden in de dorpen en kleine steden op het Thü-

moment tegenkwamen. Het was snel bekeken. Het trouwfeest was iets bescheidener dan dat van haar broer, maar werd zoals te verwachten was gehouden in het Pannenhuis in haar geboortedorp. Haar ouders, evenals die van Hubert, waren erbij, het was mooi en heel gezellig geworden met de gebruikelijke sketches en liederen.

Tijdens zijn lange treinreizen van weleer was de geest van Adriaan vaak overgeleverd aan korte of langere mijmeringen, zo gebeurde dat nu ook bij tijd en wijlen, zittend in zijn eigen luie stoel in de huiskamer van zijn huis aan de Kerkstraat. Zijn gedachten gingen dan in eerste instantie alle kanten op, sprongen van de hak op de tak, totdat ze bleven hangen op een bepaalde herinnering of een al dan niet recente gebeurtenis. Langzaam begon hij terug te denken aan een van de normale gang van zaken afwijkende reis, namelijk die van zijn bezoek in het jaar 1900 aan het in de buurt van Hannover gelegen Bückeburg, waar hij was aangekomen in het uit 1841 stammende in klassieke stijl gebouwde station. Hij wist zich nog te herinneren dat hij op weg naar zijn hotel voorbij hoffotograaf William Focke liep en besloot meteen maar een portretfoto van hemzelf te laten maken. Die zou bij deze fotograaf zeker van goede kwaliteit worden. Een paar dagen later had hij hem opgehaald en had hij vooral gezien hoe zijn goed verzorgde baard, die hij al sinds zijn trouwen had laten staan, heel goed uit de verf kwam. Het dragen van een baard was destijds in de mode gekomen, omdat bekende mensen dat gingen doen en omdat sommige mensen beweerden dat een baard een filter kon vormen tegen het inademen van 'gevaarlijke en ongezonde dampen'. Van een lange baard werd zelfs gezegd dat die de drager kon beschermen tegen keelontsteking. Hij had gekozen voor de veel gebruikte Garibaldi-look naar de baard van deze Italiaanse vrijheidsstrijder, een volle baard waarbij de snor in de baard overgaat. Het stond hem goed, hij was er trots op en had hem nooit meer afgeschoren.